

Herkomst feest 'Nieuwe Maan'

Het nieuwe maanfeest had in Israel een grote betekenis gekregen ná de Babylonische ballingschap. Het volk had gedurende de jaren dat het in Babel vertoefde de Babylonische maankalender overgenomen met de festiviteiten die daarbij behoorden. Sindsdien wordt zowel in de Thora, alsmede in de rest van de Tenach aan het woord Chodesj (nieuw of vernieuwing) door vertalers onterecht, maar zeer consequent, er de betekenis van 'nieuwe maan' aan gegeven. Het feest keerde immers elke maand terug. En feestvieren, nu ja, daar waren onze verre voorvadersen blijkbaar ook wel voor te vinden. Die dag werd door hen zelfs geheiligd, met als doel om er elke maand een heilig karakter aan te geven. Dit door mensen ingestelde oude volksfeest kenmerkte zich door

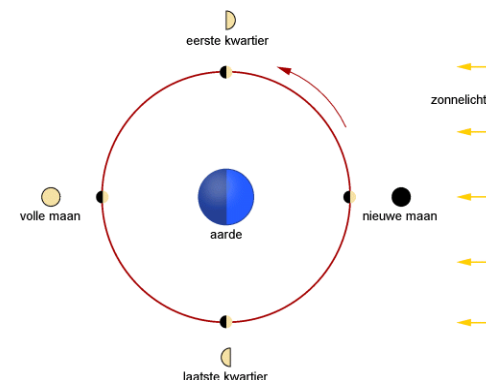
het blazen op de trompetten der priesters, waarbij men tevens speciale offers bracht. Men was die dag zelfs ontslagen van alle arbeid, het was dus een soort rustdag of sabbat als ritueel. De vertalers laten koning Saul eraan meedoen, 1Samuel 20, wat onjuist is, daar het hier gaat om het jaarlijkse offersfeest en niet om het feest der nieuwe maan. Men rekende die dag onder één der schaduwen, als heenwijzing naar de toekomst. Men stelde de nieuwe maan altijd vast door middel

van observatie, niet via berekeningen. Men zocht naar goede en betrouwbare observatoren. Voor hen was dat een hele gewichtige taak, waarbij men zelfs een ezel of paard ter beschikking kreeg om mee te reizen. Het feest der nieuwe maan werd altijd begonnen met de plechtige proclamatie van: 'Het is geheiligd'. Priesters brachten op die dag speciale offers en bliezen op hun trompetten.

Bij ons is het ook de gewoonte dat de gemeente aan het begin van elke maand de alarm-sirenes laat afgaan. Het feest der nieuwe maan was tevens volksfeest, waarop families ook speciale offers brachten. Het staat echter niet in de Wet te lezen dat men dit feest moest vieren, noch dat het werk op die dag stil moest liggen. Wij zien hieruit hoe menselijke inzetten een eigen leven krijgen, en men de eigengemaakte instellingen op de duur net zo, of zelfs belangrijker gaat vinden dan de Goddelijke instellingen. Waarnemers (observators) van de nieuwe maan mochten zelfs op de sabbat verre reizen maken, zo belangrijk vond men dat, zodat ze op tijd weer in Jeruzalem konden zijn. Door hun eigen inzetten maakten zij het gebod van JHWH teniet. Door het Sanhedrin werden de streng geselecteerde nieuwe waarnemers ingewijd tijdens een feestmaaltijd, in een speciaal voor dat doel gebouwde ruimte. In Numeri 10:10 zou het gaan over het blazen van trompetten op de nieuwe maan, althans zo luidt de vertaling. In de tijd van de synagogen zong men zelfs het Hallel (Psalm 113-118) op de nieuwe maansdag, wat men ten onrechte baseerde op een oude traditie. In Amos 8 wordt verwezen naar de nieuwe maansdag, waarop men rustte en geen handel deed. Sommigen rabbijnen deden er nog een schepje bovenop door aan de dag der nieuwe maan nog een speciale dag van boete toe te voegen,

voorafgaand aan het feest.

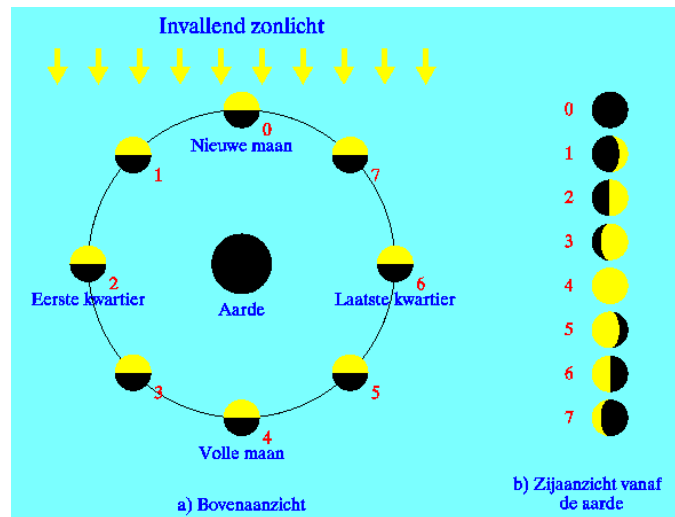
Die dag noemden zij de 'Kleine Verzoendag'.

Waar zou het begrip 'nieuwe maan' vandaan komen? Dat schijnt uit het matriarchale tijdperk van de moedergodinnen te komen. Wij weten van jongsaf aan dat de maan

zich steeds vernieuwd. Voor jonge kinderen, maar ook voor ouderen, is het een imponerend schouwspel om 's avonds in het donker de sterren, maar vooral de maangestalten waar te nemen. De maan heeft een afnemende fase en daarna een toenemende (wassende) fase. Er is ook een 'volle maan-fase', en er is een 'donkere maan-fase'. Wanneer de maan op haar donkerste punt is, noemt men dat de 'nieuwe maan'. De donkere maan-fase duurt ongeveer anderhalve tot drie en halve dag. De maan gaat 13 maal sneller door de dierenriem, dan de zon. Oude maankalenders gingen dan ook uit van 13 maanden.

In het Hebreeuws is het Rosh Chodesh, dat men algemeen vertaald heeft door 'nieuwe maan'. De vraag hierbij is of de nieuwe maan iets te maken heeft met de nieuwe maand? En of de naam 'maand' afgeleid is van de maan?

Nieuwe maan is het moment wanneer de zon in conjunctie samenvalt met de maan, dat is de donkerste fase van de maan, waarna de maan zich gaat vernieuwen. De maan wordt in de donkerste fase niet door de zon beschenen. Het gaat hier om de

astronomische nieuwe maan, daar alom de nieuwe maan werd gezien als het moment waarop het smalle maansikkeltje weer wordt gezien. Psalm 81:3 zou het volgende betekenen: 'Blaast de bazuin op de dag van de bedekte, dan wel verborgen maan'.

Wij kennen het werkwoord 'verdonkeremen'. Dat is iets verbergen, in negatieve zin, dus iets achterover drukken. De donkere maan symboliseert het Goddelijk verborgene, dat is hetgeen Hij voor zichzelf houdt. Voor ons mensen geldt het kennen van iets wanneer het voor ons oog zichtbaar wordt, of door een van onze zintuigen kan worden waargenomen. Wij lezen in Deuteronomium 29:29, dat de verborgen dingen voor JHWH, en de geopenbaarde voor ons en onze kinderen zijn. Deze tekst is het slot van het deel waarin JHWH Zijn wil bekend maakte.

In de donkerte wil JHWH wonen. Daar voltrekt zich het mysterie van de vernieuwing, bevruchting of het ontkiemen.

De afnemende maan is stervend. De donkere maan is dood, en juist in die dood voltrekt zich het mysterie van het leven, het ontluiken, waardoor nieuw leven aan het licht komt. Wij verliezen ons leven weer bij de lichamelijke dood, wat wij hebben ontvangen tijdens onze conceptie en geboorte. Wij leggen het leven weer van ons af, of anders gezegd, het wordt weer van ons afgenomen. In de dood, in het graf voltrekt zich echter een mysterie van metamorfose, van gedaantewisseling, zoals de rups zich in een cocon wikkelt om na enige tijd als vlinder tevoorschijn te komen. Wij mensen verdwijnen weer en verliezen onze huidige vorm, maar zullen in een vernieuwde vorm eens herrijzen. De natuur levert ons voorbeelden ervan, o.a. in de maan, de rups, de slang en de adelaar.

De volle maan is een mysterie, daar wij enkele dagen lang niet het verschil zien met onze ogen of de maan bijna vol is, of dat hij weer afneemt. Wat zal dat volle leven zijn, het volle kennen en

aanschouwen van JHWH? Het blijft een mysterie, waarbij vol nooit vol is. Het kan niet op. Heeft men oudtijds in onze taal samenstelling daar oog voor gehad, door het woordje ‘volledig’ samen te stellen. Dus vol en ledig tegelijk om iets volkomens uit te drukken. Het is dan ook niet vreemd dat in de oude mysterie-religies de maan als moedergodin en levenggeefster werd vereerd. Pas veel later zijn de zonne-aanbiddingsreligies ontstaan, het patriarchale.

Volgens joodse rabbijnen begint de bijbelse maand met de wassende nieuwe maan (chodesj). De Bijbel zelf is er niet duidelijk over, of men de nieuwe maanden op de nieuwe maansdagen moet beginnen. Inderdaad zijn zon, maan en planeten gemaakt om er de tijden mee vast te stellen, zie Psalm 104:19 en Jezus Sirach 43.

Het Hebreeuwse woordje Moédim betekent ‘vastgestelde tijden’. Volgens de rabbijnen bestaat er een verband tussen chodesj en de maan. In het woord maand zou het woord maan reeds aanwezig zijn. Of dit juist is valt te betwijfelen. Maan in het Hebreeuws is ‘Jerach’. Ons inziens wijst chodesj juist op een periode, een nieuwe periode, wat niet per se aan de maangestalten gekoppeld hoeft te zijn.

In 1Samuel 20:5 wijst chodesj op een nieuwe periode. Er is in de Bijbel geen enkele aanwijzing te vinden dat JHWH een bevel zou hebben gegeven om een nieuwe-maansfeest te houden. Chodesj betekent ‘nieuw’. Chodesj = vernieuwen, nieuwe periode.

Psalm 81:3 Blaast de bazuin op de chodesj, op de ‘kese’, dat is op de volle maan. Kese is waarschijnlijk verwant aan het Aramese kista, dat volle maan betekent. In de natuur en in de volkerenwereld zien wij dat het een opkomen is van dingen, en

daarna een tijdelijk aanwezig zijn ervan, om tenslotte weer te verdwijnen. Opkomen, blinken en weer verzingen. Het gaat om ontstaan, groei, rijping en daarna verval en ondergang. Om deze cirkelgang te doorbreken nam JHWH Zijn volk Israël, waarin na het verval weer herstel volgt. Hij heeft in de schepping, en met name in Zijn volk, de factor ‘herstel’ ingebouwd. Wanneer wij geen oog krijgen om op deze factor herstel te letten, ontgaat ons het geheim van het grote Godsplan.

Moedergodin

De religie van de moedergodin noemt men ook wel het ‘matriarchaat’. Deze religie staat tegenover de man-religie, het patriarchaat. (Pater = vader, of man).

De moedergodin-religie van eertijds ging uit van een levensenergie die men voor ogen zag, nl. het geboren worden, leven, sterven, regeneratie. De patriarchale religie (het Christendom) daar tegenover kent geen mogelijkheid van een natuurlijke generatie. Het Christendom kent slechts twee wegen. Aan het eind van het menselijk leven sterft men, en dan komt het oordeel, waarbij de mens of naar de hemel mag gaan, of dat hij naar de hel verwezen wordt (zie onze brochure no.98).

Regeneratie echter is als het zaad dat men in de aarde laat vallen, wat daar vervolgens ontkiemt door afsterving, om weer een nieuwe plant te worden. Men kende symbolen als die der slang om de regeneratie voorstelbaar te maken, de ouroboros. In de patriarchale religies verslaat men daarentegen de slang, zoals JHWH de Leviathan verslaat, Psalm 74:13-14. In de moedergodin-religie is de fysieke dood het begin van de regeneratie, zoals de winter de dood is in de natuur, waarna de zon de dode natuur weer tot leven brengt. De moedergodin liet men deel uitmaken van de natuur, terwijl de man-religie géén deel uitmaakte van de natuur, maar boven de natuur verheven stond. In de man-religie zijn alle vrouwelijke godinnen als Artemis, Isis,

Aphrodite, Hera, etc. vervangen door mannelijke goden. Het patriarchaat overmeesterde op een bepaald moment het matriarchaat. Dat zien we heel duidelijk tijdens de Inquisitie, waar men de vrouwen zag als verlengstukken van het kwaad, van de duivel. Men dacht in het matriarchale tijdperk dat de mens van de moedergodin een ziel ontving via de moedermelk. In het patriarchale tijdperk was het niet de moeder, maar de grote God die via het sperma van de vader de ziel aan het kind zou geven. Het sperma van de man zou de bewaarplaats zijn van talrijke zielen. In de Griekse filosofie heeft men de mens opgedeeld in hoofdzakelijk drie delen: lichaam, ziel en geest. In het oude Egypte bestond echter de ziel zelf reeds uit negen delen, waardoor de mens gevormd werd. In de Bijbel zien wij dat de levensgeest in Adam's neus werd geblazen, en alzo werd hij tot een levende ziel.

De mens is een eenheid. Wij hebben geen losse of aparte ziel, maar wij zijn levende zielen! Toen men eenmaal ging denken dat wij mensen losse

Foutieve voorstelling van zaken

zielen zouden bezitten, kwam men op de gedachte dat bij het sterven de ziel uit het lichaam zou gaan via de 'laatste adem', om daarna voor de grote God te verschijnen.

Wij zien verder in Genesis 3 dat de vrouw niet zo heel positief wordt afgebeeld. Zij zou uit de man genomen zijn. Dat is patriarchaal. Adam zou eerst zijn geschapen, daarna werd Eva uit een van zijn ribben genomen, om hem tot een hulp of dienstmaagd te zijn. Eva liet zich in met Nachash en sleurde Adam mee in haar

overtreding. Hieruit ziet men dat Adam gesteld werd boven Eva. Zij mag na haar overtreding wel kinderen voortbrengen, maar dan met veel pijn gepaard, waarbij Adam slechts toeschouwer is.

Hoe zit het in werkelijkheid? Adam was een onzijdige hermafrodit (androgeen of tweeslachtig). Pas na verwijdering van de zogenaamde rib werd hij een man, en werd Eva een maninne. Het begrip 'maninne' is niet goed, want Eva werd niet uit de **man**, maar uit de **mens** Adam gebouwd. Let erop dat in Genesis 1:27 de Schepper man én vrouw schiep. Beiden werden geschapen als een eenheid, die later werd gesplitst! Genesis 1 en 3 zijn twee verschillende verslagen.

Het patriarchaat stelt echter dat de vrouw uit de man werd gebouwd, waarbij de man superieur is. Dat is onjuist, daar man en vrouw gelijkwaardig zijn, hoewel er onderling verschillen zijn.

Vandaar dat uit het patriarchaat het celibaat kon voortkomen, doordat de 'heilige kerkdienaren' niet met de zondige vrouw gemeenschap mochten hebben. Volgens de oude kerkvaders moest eerst het mensengeslacht geheel uitsterven, dit om een einde te maken aan de erfzonde, voordat er een nieuwe hemel en aarde zou ontstaan door Jezus. Augustinus (bastaard) is de grondlegger van de leer der erfzonde, die seksualiteit als zondig zag, als iets minderwaardigs. De vrouw was de bron van alle zonde, en ze was er slechts om er in te voorzien dat het mannelijke zaad in leven zou blijven. Elk kind dat geboren werd was een hellekind vanwege de erfzonde, dat slechts door de kinderdoop, als voertuig der genade, gered kon worden. Het christendom houdt algemeen tot op vandaag de dag deze leer der erfzonde voor waarheid.

De houding ten opzichte van de vrouw is in de korte tijd van de eerste vier eeuwen na Christus veel gewijzigd. Zag Jesjoea de

Augustinus

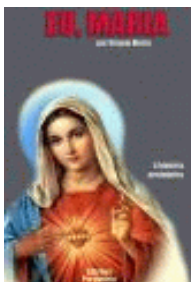
vrouw nog als gelijkwaardig aan de man en haar in bescherming nam tegen de man-overheersing, de christelijke kerk toonde reeds vroeg een vrouw-vijandige houding. Baseerde men dat op de Oud Testamentische gegevens dat een man wel zijn vrouw kon wegsturen, maar de vrouw niet haar man? Augustinus zei het volgende over de vrouw: *'Ik voel dat niets de mannelijke geest zo van zijn hoogte naar beneden haalt als het liefkozen van een vrouw en al die lichamelijke contacten die horen bij de gehuwde*

staat', zie J. Slavenburg, De Verloren erfenis, p.183.

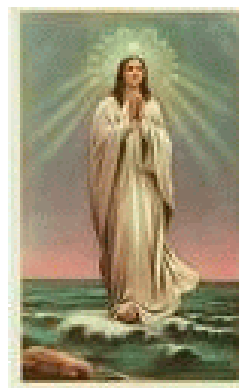
Volgens Albertus Magnus was de vrouw een mislukte man. Tertullianus maakte het helemaal bont en noemt de vrouw 'de poort die de duivel toegang biedt', etc. Men stelde in die tijd dat Adam uit de harde klei was gemaakt en Eva uit het zachte vlees van Adam. Daarom was de vrouw veel weker dan de mens en dus ook vaker ziek. Aristoteles, Thomas van Aquino en andere kerkvaders deelden allen de anti-vrouw houding.

Het Matriarchaat

Veel samenlevingen uit het verleden waren matriarchaal, door vrouwen beheerst, daar vrouwen over de bron van vruchtbaarheid beschikken. In de mythologie gaat het dikwijls over godinnen. Men zag in de natuur dat levende dingen een levensgeest bezaten, die eruit kon ontsnappen. Hun vraag was waar die levensgeest vandaan kwam en waar hij naar toe ging. De levensgeest werd toegekend aan de moedergodin, die weliswaar werd bijgestaan door haar mannelijke partner, de

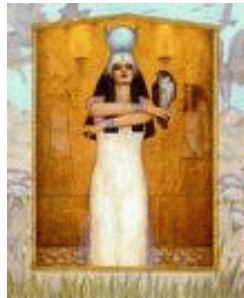
vader-god. In later tijd splitste men de moedergodin op, zodat er vele godinnen ontstonden. En ook werd het aloude 'moeder-land' omgezet tot 'vader-land', zodat wij nu nog spreken van óns vaderland. De moedergodinnen waren best vredelievende figuren en geen feeksen. Op de duur werden de moedergodinnen onder de voet gelopen door de Indo-Europeanen, door de volkeren die door mannen werden geleid. Dat is tot op vandaag de dag zo gebleven in het Christendom, Jodendom en de Islam. Toch zijn sommige gebruiken uit het matriachale tijdvak stilletjes overgegaan in het patriarchale tijdvak. Rome heeft Maria als medeverlosseres niet kunnen loslaten. Deze Maria is in werkelijkheid Astarte, Isis, en wordt door de EU als godin vereerd, zie onze brochure 184.

Hoewel vrouwen een grotere ontvankelijkheid hebben dan mannen, en hun intuïtie en spiritueel gevoel groter is dan bij mannen, zien wij dat in het christendom altijd de priester een manspersoon was/is. Hij kan als enige de mens tot JHWH leiden. Vrouwen werden gezien als het 'zwakke' geslacht, dat zich snel met de duivel inliet. Vrouwen waren geregeld ritueel onrein en mochten om die reden geen priester zijn. Er waren dan ook volgens de R.K. kerk meer vrouwelijke

heksen dan mannelijke, die door haar hartstochtelijk werden vervolgd. De heksenjacht maakte naar men schat ongeveer 9 miljoen slachtoffers! De heksenjacht is gestopt, nadat een Nederlandse arts er de waanzin van deed inzien. Nochtans is de verdenking van de vrouw als zonde-bron niet opgehouden. Wereldwijd zuchten nog vele vrouwen onder het al overheersende patriarchaat. In veel landen werken vrouwen als arbeiders onder zeer zware omstandigheden. Soms worden zelfs lijfstraffen op hen toegepast, o.a. in El Salvador. In de moderne zionistische staat

Israël viert de vrouwenhandel ten behoeve van de sex-industrie hoogtij. Men leze o.a. het rapport van Amnesty International erop na over deze hoogst kwalijke zaak. Veel Palestijnse vrouwen leven in erbarmelijke omstandigheden. In Irak en andere Midden-Oosterse landen worden de vrouwen verdrukt. De oorlog der Geallieerden in Irak doet daaraan geen goed, want de soldaten zien de vrouwen daar als slachtvee dat men mag verkrachten. Dagelijks sterven er 500 Iraakse kinderen. Wanneer zal er ooit een nieuwe wereld komen van vrede en onderling respect, waar de gelijkwaardigheid van man en vrouw wordt erkend? Reactionistische moslimfundamentalisten maken de vrouwen tot slavinnen. Door hen zijn vrouw-vijandige grondwetten samengesteld. Vrouwenverminking is er traditie en geen misdaad. De wereld moet snel verlost worden van het patriarchale denken, van de vrouwenhaat. De materie werd oudtijds gezien als moeder. Mater = moeder¹. Die naam is blijven hangen, maar eigenlijk had die naam vanwege het patriarchaat gewijzigd dienen te worden is paterie, naar de man. Gelukkig is dat niet gebeurd. Het patriarchaat overheerst momenteel nog wel veel landen. In Iran is dat duidelijk te zien, waar na de revolutie in 1979 de huwbare leeftijd van meisjes van 18 jaar naar beneden werd bijgesteld tot 9 jaar. De Koran is patriarchaal, net als de Bijbel. De Koran zegt in Soera 2:223:

"Jullie vrouwen zijn als akkers voor jullie, komt dan tot jullie akkers zoals jullie wensen. Een man heeft seks met zijn vrouw zoals een ploeg in de akker gaat".

Een vrouw dient volgens hen gesluierd door het leven te gaan, en is er slechts om kinderen te baren.

In het matriarchale tijdvak werden de schijngestalten van de maangetijden in drieën verdeeld, die men later in het patriarchale tijdvak in vieren verdeelde. In het matriarchale tijdvak was de godin Aphrodite in drie toestanden bekend, nl. als maagd, als moeder, en als oude vrouw. Ze wordt ook als Istar, Isis, Astarte, etc. vereerd, en is gelijk aan Stella Maris of Maria als medeverlosseres. In de Bijbel wordt ze wel 40 maal genoemd. Haar echtgenoot is Baäl. In de Bijbel komt Aphrodite voor als Asherah, Astoreth en Astarte, de koningin des hemels. Asterah is de vertegenwoordigster van de aarde (in de Kanaänitische visie), en is zowel de vrouw van de god El als van Baäl. De god El vertegenwoordigde de hemel. Na de scheuring van het rijk Israëls zag het afvallige Huis Israëls de godin Astoreth ook als echtgenoot van Baäl, vandaar de Baäldiensten o.a. bij Achab en Isebel. Baäl is de god van de stormen, die op de berg Saphon of Sefon woonde. De belangrijkste Kanaänitische god bleef El, die wat naam betreft veel overeenkomst vertoont met de Semitische God JHWH. Het geloof in de godin Astarte en de god Baäl was kennelijk heel aantrekkelijk voor de leden van het Huis Israëls, want nagenoeg direct na de scheuring onder Rehabeam zien we de overgang van het Huis Israëls naar de Astarte/Baäl-religie zich voltrekken. Men verliet JHWH en diende de afgoden. Vooral de vrouwen wierpen zich op de godin Astarte, zozeer zelfs dat onder Achab en Isebel het tot nationale godsdienst werd, met een eigen tempeldienst. De

¹ Ook namen als mat, maîtresse, matras, matrijs, zouden van mater zijn afgeleid.

profeet Elia is de grote bestrijder van de Astarte/Baäl dienst! Baäl betekent zoveel als Heer of Prins.

Ook het Huis Juda werd later meegesleurd in de Baäl/Astarte religie, zie 2Koningen 23:4. Niet dat die religie nieuw was, want reeds in Richteren 2:13-14 lezen wij ervan, toen geheel Israël al was afgeweken vanachter JHWH. Zie ook Richteren 3:7, 5:25 en 1Samuel 7:3. Van Salomo weten wij dat hij met hartstocht de godin Astarte vereerde, 1Koningen 11:5.

In het matriarchaat was de slang het meest gebruikte symbool voor de godin(nen). De slang kon haar huid vernieuwen, zie brochure over de Slangencult, no.173.

Men zag de slang niet als vijand, niet als de draak die verslagen diende te worden, zoals in het patriarchaat. Nee, de slang was toonbeeld van de vernieuwing, zoals de maan na de nieuwe maan zich vernieuwt tot de volle maan. En zoals bij de vrouw haar menstruatiecyclus wijst naar deze vernieuwing. De schepping was dan ook ontstaan, volgens het matriarchale denken, vanuit de moedergodin. De symbolen uit het matriarchale tijdperk werden allemaal later tijdens het patriarchale overheersen vernietigd. De besnijdenis stamt oorspronkelijk af uit het patriarchale denken, dat als doel heeft de seksuele vreugde te verminderen, dus om minder zonde te plegen tijdens contact van de man met de vrouw. Later is de besnijdenis als **insnijding** aan Abraham opgedragen.

Genieten, orgasme, het viel alles onder het begrip ‘zonde’. Viel de phallus als mannelijk geslachtsdeel in het matriarchale tijdvak nog onder de macht van de vrouw, dat keerde daarna geheel om. Wel bleef de phallus, en het symbool ervan de slang, nadien bestaan als symbool van de vruchtbaarheid. Jaarlijks werd in het matriarchaat een man geofferd en in 12 delen verdeeld, waarbij het bloed als

mest de aarde vruchtbaar maakte. De vrouw werd als levengeefster gezien, en niet de man. Men wist toen nog niet exact waardoor een nieuw kind werd gevormd in de baarmoeder. Later kwam men erachter dat het mannelijk sperma via de phallus in de vrouw werd overgedragen, waardoor dat zich kan verenigen met het vrouwelijke ei, en er bevruchting plaatsheeft.

In het patriarchale tijdvak werd de vrouw en de zonde vergeleken met ons begrip ‘links’, het linkerdeel van ons lichaam. Daaraan zijn verschillende spreekwoorden ontleend, waarin links als negatief te boek staat. Neem de uitspraak: ‘Iemand links laten liggen’. Rechts daarentegen zou juist goed zijn, mannelijk, rechtschapen, oprecht en rechtvaardig. Aan de rechterhand komen dan ook de goeden, volgens Mattheus 25:33.

Isis, Horus en Osiris

Een man heeft normaliter twee testikels, en men geloofde dat het zaad uit de linker zaadbol meisjes voortbracht, terwijl het zaad uit de rechter jongens verschaft. Dit alles is terug te voeren naar de planeten, waar er linksom draaiende en rechtsom draaiende zijn. De rechtsom draaiende brengen voorspoed, de linksom draaiende brengen rampspoed. Nibiru als planeet komt eenmaal in de 3600 jaar ons zonnestelsel binnen in tegengestelde richting, dus linksom draaiend en bracht altijd rampspoed met zich mee. Dan moet men wel uitgaan vanaf de waarneming vanuit het Noordelijk halfrond, want in het Zuidelijk halfrond is de draairichting precies andersom.

Maria, Isis en de maan

Isis is een Egyptische godin, een ingewijde, die ook wel ‘de maan’ (zilver) werd genoemd. Haar echtgenoot Osiris noemde men ‘de gouden’, of ‘de lichtbrengende’. Uit hun samengaan werd een nieuw kind geboren, nl. Horus. Horus wijst naar bewustwording,

want een kind groeit en wordt zich langzaam bewust. Het samengaan van zon en maan zag men tijdens een zonsverduistering, waarbij er speciale krachten vrijkwamen die tot een hoger bewustzijn zouden leiden. In de Isis-dienst zijn goede elementen te vinden, en voor de rest is het heidense natuurreligie. Het kan zijn dat zij in Openbaring 12 wordt genoemd.

Isis leerde het volk harmonie te vinden, ervan uitgaande dat de natuur waarin wij leven harmonisch is, zodat menselijk ingrijpen in de natuur ontoelaatbaar is. De geneeskunde op natuurbasis heeft veel aan Isis te danken. Isis is de kracht der natuur en der vruchtbaarheid. Ze is niet een godin waarbij het genot op de voorgrond treedt. De natuur had volgens Isis een goddelijke inhoud, zodat de natuur het zelf veel beter weet dan wij mensen. De mensen dienen volgens Isis natuurlijk te zijn, en dienen zich niet van de natuur te verwijderen. De natuurlijke dood is volgens Isis geen pijnlijke zaak, daar zij behoort tot de natuurorde. Wanneer men de Bijbel goed leest, spreekt deze zich net zo uit. God dienen is zoveel als het wezen der natuur te herkennen, volgens Isis. (Haar naam betekent zitplaats of troon). Wie leeft overeenkomstig de natuurwetten dient God erdoor. En dat zien wij eveneens in de Thora, waar ons geen tegennatuurlijke wetten worden voorgehouden. De Egyptische god Seth daarentegen is de kracht die hier tegenover staat. Seth is de god van de onnatuur, van de chaos, van de woestijnen, die Osiris doodde. Seth gaat tegen de ons voorgeschreven natuurlijke leefwijze in. Isis kon echter wel tijdelijk worden verstoord, maar niet voor altoos, daar zij weer verenigd wat gescheiden werd en tot harmonie terugbrengt. In de natuur is de factor herstel ingebouwd.

Te leven volgens de natuurwetten moet in ieder mens een groot ideaal zijn, dat men in zijn leven tracht te verwerkelijken, ondanks alle hobbels op ons pad die men dient te nemen.

De leer van Isis is, om als vrouw in zichzelf kracht te putten en tot het licht te komen, het beslissende woord te spreken, om samen met haar man te leven, die vervolgens in eigen vrijheid haar beslissing mag en moet uitvoeren op zijn wijze. Immers, als vrouw kan Isis niet vechten, daar dat een mannenwerk is. Zij is geen uitvoerster, maar wel gebiedster, de moeder en beschermster. Zij bewaart de troon voor haar zoon Horus en oefent alzo haar gezag met liefde uit. Wie zich tegen haar keert gaat ten onder, hoewel er bij berouw vergeving verkrijgbaar is. In harmonie te leven met de natuur, zoals Abel, die door Kaïn werd vermoord, hoeft men niet tegen de natuur te strijden, maar laat men de natuur voor zich strijden. Het was dan ook niet de natuur die weerbarstig zou zijn geworden vanwege de val van Eva en Adam, want de natuur was reeds weerbarstig. Het is de mens en diens inzicht aangaande de natuur, waarom alles draait. De aarde, de natuur, dienen wij te aanvaarden als een deel van ons wezen. Wij leven sinds Adam echter vervreemd van de natuur, verwijderd van de levenskracht die alles één doet worden in harmonie. Wanneer wij weer in die eenheid leven is alles weer normaal, dat wil zeggen volgens de norm der natuurwet.

De Isisdienst is nooit een wereldgodsdienst geworden zoals het Christendom, de Islam en het Boeddhisme. Dat komt doordat de Isisdienst te verdraagzaam was, teveel in harmonie met de natuur wilde leven (matriarchaal). Het Christendom en de Islam zijn veel meer agressief, intolerant en op overheersing uit (patriarchaal). De

Plein vaticaan

Isisdienst wil in harmonie leven met de natuur, terwijl het in het Christendom gaat om de kerkbijdrage, doet er niet toe hoe men eraan gekomen is. De Christelijke kerk(en) is bedrijfsmatig ingesteld. De Maria-verering is ongeveer 600 jaar na Christus opgekomen, als een oude herinnering aan Isis. Wij zien op iconen en afbeeldingen Maria veelal afgebeeld met sterren rond haar hoofd, de maan erboven, en de aarde onder haar voeten.

Dit is in werkelijkheid Isis. De Christelijke kerk is zich wel bewust dat zij niet zonder het vrouwelijke kan van Isis. Het is echter niet eenvoudig om te leven zoals Isis, om een ingewijde van Isis te zijn en te leven volgens de natuurwetten. Er is volkomen zelfverloochening voor nodig. Dat is hetzelfde waartoe Jesjoea en andere mens-goden ons oproepen, ons leven te verliezen om het te behouden. Deze eis is voor de meeste mensen te hoog gegrepen. Het Christendom is dan ook niet door of volgens Jesjoea gesticht, maar is naast Hem ontstaan. Men kan het Christendom niet identiek stellen met de leer van Jesjoea, noch met de Thora. Vandaar dat de Westerse christelijke samenleving zeer ver kon afdwalen van de natuur en patriarchaal is.

Het Vaticaan en de zonnediens

De stad Rome is gebouwd op zeven heuvelen, en het Vaticaan kijkt uit op de zeven heuvels. (In brochure 446 wordt de betekenis van Rome, het Vaticaan en het getal 7 verder uiteengezet). Deze heuvels wijzen naar het sterrenbeeld de Pleiaden, zoals dat in de meeste oude beschavingen het geval was. Daar zou de oorsprong van ons mensen zijn. In het oude Egypte waren obelisk

synoniem aan de zonnegoden, mannelijk, waarbij de obelisk een symbool is van de phallus. In de Grieks-Romeinse wereld werden op 25 december altijd drie zonnegoden aanbeden. Later is dit het Kerstfeest geworden. Het is de gewoonte dat de paus op de avond van 25 december op het balkon staat en de kerst-mis leidt. Vanaf het balkon kijkt de paus in de richting van het Oosten, waarbij hij dan bij heldere lucht het volgende ziet, zie afbeelding: http://www.thehiddenrecords.com/vatican_secret.htm — http://www.thehiddenrecords.com/vatican_page3.htm

Bekijk zelf op Internet de hierboven zeer interessante websites en afbeeldingen!

De aarde is een spiegelbeeld van het hemelse, en dat heeft men er zelf van gemaakt te Rome. De Pleiaden komen overeen met de zeven heuvels van Rome. De drie grote zon-sterren naast de Pleiaden komen overeen met de twee obelisk en het vijfhoekige sterrenfort op de voorgrond, het Castel Sant Angelo als sterren observatorium. De drie middelste sterren van de Orion wijzen naar de drie magiërs uit het Oosten. In het sterrenfort worden de geheimen van het Vaticaan bewaard. De obelisk midden op het Sint Pietersplein correspondeert met de middelste ster van de Orion, als vertegenwoordiger van de gehele Orion. Het sterrengeheim zou zijn, dat het altijd gaat om de grote ster of zon-ster onder de Pleiaden, nl. Sirius. Sirius is de Egyptische god Ra, en is bij de Vrijmetselaren de blinkende ster, en is bij Christenen de ster van Bethlehem, en bij anderen de 'ster der goden'. Volgens de geometrie van Da Vinci is de mensheid verbonden met deze ster, de zon-ster Sirius. Het 'heilige kruis' op het Sint Pietersplein wijst naar Orion. Orion is XP of ChiRho teken der christenen voor Christus. Christos is in het Grieks 'gezalvde', en volgens Rome de 'man van het kruis' in de hemel, de Orion is zoon van Zeus. Orion is het kruis des hemels, de Oer-Ahn of Oude van Dagen. Orion wijst de weg naar de Christ-ster Sirius, zoals blijkt uit de Grote

Piramide te Gizeh. Keizer Constantijn heeft in de Orion het kruis van zijn overwinning gezien. De ster Sirius wijst er volgens de ouden op dat het leven van ons mensen goddelijk van oorsprong is en wij terug zouden keren naar onze oorsprong, naar de Pleiaden. De zon-verering wijst dan ook naar de zon-ster Sirius, en de zondag als dag van Sirius, de Hondster. Men wil per se het 'heir des hemels dienen'.

Jesaja 1 over de eigengemaakte feesten

De toestand van Israël waarover Jesaja spreekt, is buitengewoon slecht. Het volk had geen rechte kennis meer van JHWH. Een os kende nog wel zijn bezitter, maar Israël kende haar God niet meer, maar was het spoor volledig bijster. Hoe kwam dat? Dat zat hem in de verbastering vanwege vermenging, waardoor het aan Sodom en Gomorra gelijk was geworden. De dochter Sions was nog slechts een zeer klein restje, een overblijfsel. Evenwel was dit gedegenereerde Israël nog heel religieus. Men offerde nog volop slachtdieren en men kwam trouw naar de Tempel. Men hield zich stipt aan de eigen ingestelde feesten. De samenkomsten werden druk bezocht. Toch oordeelde JHWH hard en scherp, zie versen 10 tot 20. JHWH haatte hun eigengemaakte feesten en werd er moe van. De handen van de leidlieden waren vol bloed, en die van het volk eveneens. Het waren kwaaddoeners, die elkaar leerden kwaad te doen, onrecht te plegen, de wees en weduwe te verdrukken. Men liet zich gemakkelijk omkopen. Corruptie vierde hoogtij.

Nieuwe Hoop

Er gloort hoop, hoop op verandering ten goede. Het beeld wat wij hebben van het matriarchaat en van het patriarchaat, na het lezen van deze brochure, is niet rooskleurig. Het is als de afgaande maan. De dag komt dat we zullen horen, wat de profeet Jeremia ons boodschap, nl.

*Jeremia 31:22 Want JHWH heeft wat nieuws op de aarde geschapen: **de vrouw zal den man omvangen.***

Omvangen is volgens Strongs zoveel als: doen omkeren, omdraaien, van richting doen veranderen, etc.

En ook Paulus geeft ons een goede hoop op betere tijden wanneer hij zegt in: *Galaten 3:28 Daarin is noch Judeeër noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.*

Het gaat hier over het tijdvak van het geloof, waarin de verschillen weggenomen zijn en er zich weer ware éénheid vormt. De theocratie zal worden hersteld. Israël als volk zal worden hersteld. Ze is de vrouw van JHWH, en zij zal haar kinderen koesteren. Israël als voorbeeldnatie zal terugkeren tot de natuur,

tot de Torah als het Verbond, om in harmonie met haar Schepper te leven. Alle eigengemaakte inzettingen zullen op de helling worden geplaatst, om ervan af te glijden in het niets. JHWH zal Zijn wetten in de harten schrijven, de ogen verlichten, zodat Israël zelfbewust wordt om in de waarheid te staan. Israël zal haar God kennen als de altoosdurende Geest en Schepper en Zijn

Naam belijden. De grote tegenstander en aartsrebel die men wel Lucifer noemt, zal gebonden en uiteindelijk verwezen worden naar de afgrond.

Er komt een vernieuwde hemel en aarde, onder besturing van het Nieuwe Hemelse Jeruzalem, zie:

Openbaring 21:23 En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars.